

személynek vagyoni jogutódai, vagyis azok értendők, akik az elhalt után tényleg vagyont örököltek. Már pedig panaszosról az eddigi adatok alapján nem állapítható meg az, hogy ő az apja után vagyont örökölt. Mert az iratok közt lévő haláleset-felvételi ívből csak az tűnik ki, hogy panaszos az elhalt I. A.-nak egyik gyermeke és hogy az után készpénz és követelés maradt. Azonban a panaszos ellenkező állításával szemben azt nem lehet igazoltnak venni, hogy ő ebből a hagyatékából tényleg örökölt is.

Az eddigi adatokból nem tűnik ki az, hogy az I. A. hagyatékra örökösödési eljárás volt-e? Pedig az előbb említett halálesetfelvételi ívben feltüntetett készpénzen és követeléseken kívül éppen a mostani illetékkiszabás alapját képező hagyatékátadó végzés és az azt foganatosító s szintén az iratok közt lévő 3184/1926. számú telekkönyvi végzés szerint, az I. A. nevére telekkönyvezett ingatlanokból részesedés is az ő hagyatékaként jelentkezik. Ennélfogva az eddigi adatok alapján úgy kell venni, mintha az I. A. hagyatéka átadva nem volna s azért a fizetési meghagyást panaszosnak nem mint az I. A. vagyoni jogutódának, hanem mint a hagyatéka egyik képviselőjének lehet kézbesíteni s abból folyólag őt csak a rendelkező részben kimondott felelősség terheli.

De második sorban panaszosnak az 1920:XXXIV. t.-cikk 22. §. (1) bekezdésének 1. pontjában említett kötelezettségét ezúttal még azért sem lehet kimondani,

mert e §. (2) bekezdésének rendelkezése szerint a jogutód felelősségére is csak akkor kerül sor, ha az illetéket a jogelődön behajtani nem lehet. Már pedig a s-i királyi járásbírósnak, mint telekkönyvi hatóságnak, az iratok közt lévő, előbb említett 3194/1926. számú végzéséből az is kitűnik, hogy az I. A. és társai által örökölt ingatlanokra a most szóbanforgó örökösödési és ingatlan visszteher nélküli átruházási illetékért a zálogjog bekebelezetett s arra, hogy a bekebelezés erejénél fogva az illeték be nem hajtható, semmi adat nincs.

Ingatlan adás-vételi szerződést közös megegyezéssel csak okiratba foglalva lehet visszavonni. (Közigazgatási Bíróság 6895/1930. P. szám.) Panaszosok azon az alapon kérik az illeték törlését, hogy a kiszabás tárgyát képező jogügyletet annak foganatba menetele előtt közös megegyezéssel visszavonták.

Az adásvételi szerződés 1923. évi szeptember hó 27-én jött létre azon felfüggesztő feltételtől függően, hogy az ugyan ezen évi augusztus hó 9-én T. R.-nével kötött ideiglenes adásvételi szerződés hatálytalansága megállapíttatik. Vevők a szerződés aláírásakor azonnal birtokba léptek, tulajdonjoguk azonban a telekkönyvben bekebelezve nem lett. A kincstár

joga a kiszabáshoz az 1920. évi XXXIV. t.-c. 17. §-a szerint 1923. évi szeptember hó 27-én megnyílt. Az ideglenes szerződés a kir. ítélőtáblának 1924. évi október hó 24-én hozott ítélete szerint hatálytalanná vált és ezáltal a kiszabás tárgyát képező visszterhes ingatlan vagyónátruházási jogügylet végleg hatályba lépett és a szerzők birtokba bocsátása által a fent előadottak szerint már a szerződés megkötése napján foganatba ment

Az ideiglenes adásvételi szerződés hatálytalanítása iránti per a kir. Kúria által 1925. évi március hó 23-án hozott és április 4-én kihirdetett ítélettel végleg befejeztetvén, a kiszabás tárgyát képező adásvételi szerződést véglegesen megkötöttnek és foganatba mentnek kell tekinteni. A kiszabott illeték tehát a felhívott törvény 67. §-ának 5. ponja értelmében nem törölhető, mert panaszosok azt, hogy a jogügyletet foganatba menetele előtt közös megegyezéssel visszavonták, nem igazolták.

A visszavonás a 202.389/1929. szám alatt iktatott kérvényben előadottak szerint élőszóval történt — anélkül, hogy „a visszavonás iránti megegyezésről okiratot állítottak volna ki“. Miután az ingatlan vagyónátruházás érvényességéhez az 1918. évi 4420/M. E. számú kormányrendelet szerint okirat kiállítása szükséges, a jogügyletnek érvényes visszavonása is csak okiratban történhet meg.

A 85.219/1930. szám alatt iktatott kérvényhez panaszosok egyszerű másolatban egy levelet csatoltak 1925. évi április 15-éről keltezve és ezzel kívánják igazolni a jogügyletnek kölcsönös megegyezéssel történt visszavonását. Eltekintve attól, hogy az egyszerű másolatban csatolt levél a szerződés visszavonásának bizonyítására nem alkalmas, a levél a jogügylet foganatba menetele után kelt, tehát az illeték ezért sem hozható törlésbe.

Túlterhelt hagyatékoknál az egyenes leszármazóknak az 1.5 százalékos ingatlan vagyónátruházási illetéket, míg az oldalági örökösök 5 százalékos visszterhes vagyónátruházási illetéket tartoznak fizetni. (Közigazgatási Bíróság 1701. sz. elvi jelentőségű határozata.) A B-en 1925. évi június 16-án meghalt K. S.-né volt s-i lakos hagyatékára az iratok mellett fekvő hagyatéki tárgyalási jegyzőkönyv és hagyatékadó végzés szerint 62.500.000 kor. értékű ingókból állott: a cselekvő hagyatékot 92.900.000 kor. tartozás terhelte, úgyhogy örökhagyó után tiszta hagyaték nem maradt.

A hagyatékadó végzés szerint az örökhagyó után maradt ingóságok törvényes örökösödés jogcímén fele-felerészben, egymás közötti egyenlő arányban és osztatlan állapotban örökhagyó két kiskorú gyermekének tulajdonába adtak át azzal a kötelezettséggel, hogy a hagyatéki terheket és